

χαιρετώ

χαιρετώ κ. **χαιρετάω**, ρ. [<μσν. χαιρετώ, από το θέμα αορ. του ρ. χαιρετίζω], χαιρετώ· στον αόρ. υπό τύπου βρισιάς αντί του [χέζω](#): «άντε άδειασε μου τη γωνιά, μη σε... χαιρετήσω!»· βλ. και λ. χαιρετίζω·

- χαιρέτα μας τη δουλειά ή χαιρέτα την τη δουλειά, βλ. λ. [δουλειά](#)·

- χαιρέτα μας τον πλάτανο (και Νικολό καρτέρει), βλ. λ. [πλάτανος](#)·

- χαιρέτα τον πεζό, όταν καβαλικέψεις, για να σε χαιρετά κι αυτός, όταν θα ξεπεζέψεις, όταν τύχει και γίνεις ισχυρός, πλούσιος, να είσαι απλός και καταδεκτικός με τον απλό, το φτωχό κόσμο, για να είναι κι αυτοί απλοί και καταδεκτικοί, αν τύχει και ξεπέσεις: «αγόρι μου, καλό, άκου τη συμβουλή μου και χαιρέτα τον πεζό, όταν καβαλικέψεις, για να σε χαιρετά κι αυτός, όταν θα ξεπεζέψεις». Συνών. όταν είσαι καβάλα στ' άλογο, να λες σ' όλους καλημέρα.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας